

LURŠKA NEBA

VERSKI · LIST · ZA · MLADINO

LETO IV.

1933/34

ŠTEV. 6.

Zvonovi zvonijo,
premilo pojo,
častijo preblaženo
lurško Gospo.

Bernardka se reki
približa tedaj;
k njej vodi previdnost
jo božja skrivaj.

Naenkrat od daleč
vihar zašumi,
med skalami zlat se
oblak zablješči.

Prikaže se sredi
oblačnih zaves
Devica devic
in nevesta nebes.

Obleka kot sneg,
kakor lilijin cvet,
modrikast ji trak je
krog pasa pripet.

Bernardka vsa srečna
pozdravi Gospo.
Daruje ji čisto
srce in telo.

Tolaži v bridkosti nas, lurška Gospa
in nas blagoslavljalj dobrotno z neba!

Po lurški Mariji k presveti Evharistiji

(Za praznik lurške Matere božje 11. februarja.)

Znamenite so besede papeža Pija X.: »Lurd je postal središče Marijinega češčenja in tron evharističnega Kralja. Marija vabi v Lurd vse narode sveta k počesčenju presv. Rešnjega Telesa.«

Res je tako. Središče vseh pobožnosti v Lurdu so procesije z Najsvetejšim. Na širokem trgu pred votlino čaka ob takih prilikah na stotine bolnikov, da pride procesija mimo njih. Ko neso presv. Zakrament skozi te trume, prosijo siromaki Gospoda usmiljenja in pomoči. Število bolnikov, ki ozdravijo pri procesijah, je vsako leto večje. Tudi mnogo otrok je že pri teh evharističnih procesijah ozdravelo. Tako n. pr. deklica Marija Alojzija Oró (Horeau), ki je bila slepa. Sirotica ni mogla razločevati noči od dneva; morali so jo voditi za roko. Med procesijo je stala blizu votline in prosila je prijateljico, naj jo opomni, ko bodo prinesli Najsvetejše do nje. Monštranca se približa. Sirotica pade na kolena in zakliče: »Gospod, ako hočeš, me moreš ozdraviti. Jezus, daj da vidim!« Takoj ji zasije bleščeča svetloba pred očmi. Oči se ji odpro. Pred seboj zagleda klečečo množico in lesketajočo se monštranco z ljubim Jezusom.

Drugikrat je bil med bolniki deček Gvido, ki je imel suho roko. Brezbarvna koža mu je na nekaterih mestih že odpadala. Med procesijo s presv. Rešnjim Telesom mu je roka hipoma ozdravela. — Poleg njega je bil dvanajstleten deček, ki je imel kostno jetiko in je ležal v deskah. Ko so nesli Najsvetejše mimo njega, je prijel z obema rokama velum (ogri-njalo) in je tako ustavil duhovnika, ki je nosil monštranco. Zastonj so ga opominjali, naj izpusti. Ponavljal je: »Ne izpustim, dokler ne ozdravim!« Tedaj pa se je dvignil popolnoma zdrav pred očmi strmeče množice, ki ga je vsa navdušena dvignila in nosila na rokah.

Letos bodo na praznik lurške Matere božje t. j. 11. februarja v Lurdu velike slovesnosti. Lurška Bernardka, kateri se je pred 76 leti prikazala Mati božja, je bila pred dvema mesecema, to je 8. decembra lanskega leta proglašena za svetnico.

Lučkarji in lučkarice, kako boste vi letos proslavili praznik lurške Gospe? Pomnite! Marija vas vabi k počesčenju presv. Rešnjega Telesa. Z nobeno drugo stvarjo ne boste lurške Matere božje bolj razveselili, kakor s tem, da prejmete v nedeljo 11. februarja vsi, pa res prav vsi sv. obhajilo.

Molitev revnega otroka

*Jezušček dobri,
stresa me mraz,
nagni do mene
božji obraz!*

*S toplimi očki
vame poglej,
dihni v telo mi
in me ogrej!*

*In pod odejo
sklenem roke,
Tvoje zahvalim
sveto Srce.*

*Jezušček moj,
To Te še prosim,
tri mi odeje
pošlji nocoj!*

*Staršem ubogim
najprej jih dam,
v eno zavijem
toplo se sam.*

Prijateljski pogovori o sv. maši

Po neki benedikt. redovnici priredil Fr. Metod Turnšek O. S. Cist.

»Gospod z vami.«

Po Slavi duhovnik poljubi oltar. To pomeni prav toliko, kot da bi poljubil Jezusa, kajti oltar znači Jezusa. Nato se mašnik obrne k ljudstvu in ga pozdravi z besedami: »Gospod z vami!« Ljudstvo odgovori: »In s tvojim duhom.«

Že v stari zavezi so imeli navado, da so se pozdravljali s temi lepimi besedami. Saj beremo v Rutini knjigi, kako je gospodar Booz prišel na polje in pozdravil svoje žanjce: »Gospod z vami!« Kajneda, krasen pozdrav iz ust gospodarja! Tudi v prvi Cerkvi so se verniki tako lepo pozdravljali z božjimi pozdravi. Duhovnika še dandanes pozdravljamo z besedami: »Hvaljen Jezus.«

Kaj pa pomeni ta vzklik: »Gospod z vami« pri sv. maši? Duhovnik hoče opozoriti vernike, naj pazijo na prošnjo, ki jo bo sedaj molil, in naj se združijo z Jezusom, da bodo uslišani.

Prošnja.

Za tem krene duhovnik na desno stran oltarja in moli prošnjo. Kolikokrat prosite mamo za to in ono in če je večja, važnejša reč, poprej očeta. In tudi to dobro veste, da je vaša

prošnja pri očetu prej uslišana, če vam pomaga mati! Mislite si sedaj, koliko moč ima duhovnikova prošnja pri sv. maši! Ista prošnja se dviga k Bogu z vseh oltarjev sveta, vsi verniki in mašniki, vsa veseljna sv. Cerkev prosi pri Bogu Očetu, — kajti na Boga Očeta je navadno naslovljena ta prošnja! — da nam podeli, česar si želimo!

Kako dobro je torej prositi skupaj z duhovnikom! In še to! Da bo naša prošnja res uslišana, prosimo po Gospodu našem Jezusu Kristusu. On nam je na križu zaslužil vse milosti in nam jih sedaj deli! »Po Gospodu našem Jezusu Kristusu«, tako se končavajo vse prošnje v cerkvenih molitvah!

Berilo.

Po prošnji bere mašnik sv. berilo v pouk vernikom. To berilo se naziva često kar kratko »p i s m o«. To pa zato, ker je navadno vzeto iz pism, ki so jih apostoli pisali kristjanom svojega časa.

Dobiti od koga prijateljsko pismo, kdo z veseljem po njem ne seže? Prvi kristjani so dobivali taka pisma od Gospodovih apostolov in učencev in so jih z največjim spoštovanjem brali pri sv. maši!

Berilo sv. maše sicer ni vedno vzeto iz pism apostolov, vzeto pa je vedno iz sv. pisma.

Stopinjska molitev in aleluja.

Berilu sledi čitanje ali petje stopinjske molitve. Beseda »stopinjska« izhaja od tod, ker so nekoč po berilu šli po »stopnicah« na nekak majhen oder, raz katerega so peli stopinjski spev, t. j. kak psalm! Psalmu je navadno sledila aleluja. Aleluja je vzklik veselja in pomeni: »Hvalite Boga!« Alelujo prepevajo angeli in blaženi v nebesih.

Nekega dne je bil sv. Janez Evangelist zamaknjen v sv. nebo. Videl je sredi raja prestol božji in na njem nebeškega Očeta, ki so ga obdajali vsi svetniki. Bilo jih je toliko, da jih ni bilo mogoče prešteti. Nedolžni otroci so se igrali s svojimi venčki, sv. mučenci se radovali ob svojih palmah zmage in vsi so peli veličastno pesem: Aleluja, aleluja.

Kadar pojemo alelujo, se moramo čutiti srečne. Tedaj pojemo namreč to na zemlji, kar pojejo svetniki v nebesih —

V postnem času se namesto aleluje poje žaloben spev, zato ker je postni čas čas pokore.

Evangelij.

Dospeli smo do najsvetejšega berila v prvem delu sv. maše, do sv. evangelija. Ne bo nam govoril kak apostol, marveč sam naš Gospod Jezus Kristus.

Strežnik je že prenesel mašno knjigo na drugo stran, mašnik se je sredi oltarja priklonil in sedaj moli, naj bi mu Bog očistil srce in ustnice, da bi vredno oznanjeval sv. evangelij. Iz spoštovanja do božje besede stojte poslušamo evangelij, kakor tudi duhovnik iz spoštovanja in ljubezni poljubi evangeljsko knjigo, ko prebere sv. evangelij. Posebno spoštovanje izkaže še sv. Cerkev evangeljski knjigi pri slovesni sv. maši. Tedaj dijakon evangeljsko knjigo trikrat pokadi in ob strani držita strežnika celo goreče sveče. Pri evangeliju si vedno pokrižamo čelo, usta in prsi, hoteč pokazati s tem, da v Jezusovo besedo verujemo in njegov božji nauk ljubimo. Jezus je prišel iz nebes, za nas živel, nas učil, za nas dal svoje življenje, kako pač ne bi radi brali ali poslušali sv. evangelija, ki nam o vsem tem govori?!

Vera.

Ob nedeljah in večjih praznikih moli duhovnik po sv. evangelija vero. V njej so obsežene vse glavne verske resnice. Javno priznavamo, da verujemo v Boga, vseмогоčnega Očeta, njegovega edinega Sina Jezusa Kristusa, v Svetega Duha in v sv. katoliško Cerkev.

Ne sramujmo se nikdar sv. katoliške vere, svojega krščanskega imena! Bolje biti in rajši se imenovati otrok sv. matere Cerkve, kakor pa biti sin ne vem kakega kralja ali cesarja! Svetniki so bili sila ponosni na to prekrasno ime. Tako se je sv. Ludovik, francoski kralj, raje imenoval: »Ludovik Poasiški«, kakor pa »francoski kralj«, ker je bilo Poasi ime vasi, kjer je prejel sv. krst, kjer je postal otrok sv. Cerkve.

Mislimo tudi na toliko mučencev, ki so raje dali svoje življenje in pretrpeli najhujše muke, kakor da bi zatajili svojo vero!

Ali vam je znana zgodba o malem mučencu, ki je znal komaj govoriti? Kir mu je bilo ime. Mamico so mu preganjalci sv. vere odvedli in zaprli v ječo. Toda skrbna mati je otroka vzela s seboj v ječo. Tresla se je ob misli, če bi njen otrok padel v roke zlobnežem, ki bi mu vzeli sv. vero in krstno nedolžnost.

Da bi Kira ne zadela taka nesreča, ga je mati ves čas v ječi učila izgovarjati pomembne besede: »Kristjan sem.« Mali

Kir se je končno privadil in je za materjo lepo ponavljal: »Kristjan sem.« Kmalu nato so sovražniki krščanstva mater z otrokom vred privedli pred sodnika. Deček začne takoj kričati: »Kristjan sem, kristjan sem.« Sodnika seveda to silno raztogoti in veli otroka materi iztrgati iz rok. Otroku zagrozi celo s smrtjo, če ne bo tiho. Toda mali Kir kriči še bolj vztrajno: »Kristjan sem, kristjan sem.« Ko sodnik in biriči z grožnjami nič ne dosežejo, ga začno prijazno božati, se mu laskajo, mu obetajo sladke reči, samo da bi utihnil. Vse zaman, otrok vedno ponavlja: »Kristjan sem.« Sodnik se končno razljuti in ukaže otroku odsekati glavo.

Mali Kir je postal mučenec in božji svetnik.

MOLITEV V ZAČETKU POSTA

*S tabo, jasni božji Sin,
bomo postne dni hodili,
težki križ s teboj nosili,
pili kelih bolečin.*

*Blagoslovi nam srce,
da bo zate le gorelo
in prenašalo veselo
vso bridkost in vse gorje.*

Tone Prozarič:

Uhač piše Lučkarjem

»Presneto bo moral biti prebrisan, da bi še enkrat ušel,« je nazadnje rekel. »S trnjem in ošpičenimi količki sem zamašil tudi najmanjše vrzeli, še mačka se ne more splaziti skozi.«

Tekom tedna se ni zgodilo nič posebnega, na mojo zgodbo ni nihče več mislil. Naslednji tržni dan sem pa še enkrat ponovil svojo hudobno igro in se skrila v jami, ki me je tako dobro obvarovala velike jeze in napora. Iskali so me kakor prvič in se še bolj čudili, in vsi so mislili, da me je moral kakšen posebno zvijačen tat odpeljati skozi vrata v ograji.

»No zdaj je pa res za vselej izgubljen,« je rekel gospodar ves potr. »Še drugič se skozi živo mejo preriti ni mogel, pa tudi če bi se bil, se vrniti ne bo mogel, saj vendar vem, kako dobro sem zamašil vse vrzeli v meji.«

Globoko je vzdihnil in odšel in zopet vpregel konja v voziček. Jaz pa sem kakor prvič zapustil skrivališče, ko so vsi odšli. Vendar pa se mi je zdelo pametnejše, da nič ne rigam kakor sem to storil prvi pot.

Ko so me dobili na senožeti, kjer sem mirno mulil travo in gospodarju povedali, da sem se vrnil kmalu po njegovem odhodu, sem opazil, da me vsi sumničijo, ali nisem morda sam kriv vse hudobije. Nihče me ni več hvalil, nezaupno so me pogledovali in videl sem tudi, da me nadzirajo skrbneje ko nekdanj. Jaz pa sem se jim sam pri sebi smejal in si rekel:

»Prijateljčki moji, zelo zvito boste morali ravnati, da boste spoznali, kako sem vas opeharil. Bolj sem pretkan nego vi in vas bom potegnil za nos še večkrat, da vselej!«

Tako sem se torej še tretjič skrila, ves zadovoljen s svojo zvijačnostjo. Toda komaj sem se v svoji jami zaril, že slišim strahovito lajanje velikega psa čuvaja, obenem pa glas gospodarja, ki vpije: »Zgrabi ga, čuvaj, kš, kš! V jamo skoči in ga ugrizni v stegno! Ven ga spodi! Tako, tako, psiček moj! Si že priden. Zgrabi ga, le zgrabi ga, čuvaj!«

6. Zgodba z obeskom.

Kupila sta me neki gospod in neka gospa, ki sta imela dvanajstletno hčerko; bila je vedno bolehnna in strašno se je dolgočasila. Živela je na deželi in bila čisto sama, kajti imela ni nobene prijateljice svojih let. Oče se zanjo ni brigal; njena mama pa jo je še precej rada imela, vendar pa ni mogla trpeti, da bi hčerka razven nje še koga drugega ljubila, tudi živali ne. Ker je zdravnik naročil, da se mora deklica pogosto zabavati, je mama mislila, da bi ji utegnili sprehodi na oslu koristiti; zato me je za njo kupila. Moji gospodinjici je bilo ime Pavelca. Bila je žalostna in večkrat bolna, zelo krotka, zelo dobra in zelo zala. Vsak dan me je zajahala; nosil sem jo na sprehod po lepih potih in v lepe gaje. Spočetka jo je spremljal sluga ali

pa hišna; ko so pa spoznali, da sem jaz zelo krotak, dober in za svojo gospodinjico skrben, so jo tudi pustili samo. Dala mi je ime Sivček in to mi je še danes ostalo.

»Le hodi s Sivčkom na sprehod!« ji je večkrat rekel oče. »S takim oslom, kakor je on, ni nobene nevarnosti. Brihten je kakor človek in vem, da te bo vselej znal domov prinesiti.«

Hodila sva se torej sprehajat. Če jo je hoja utrudila, sem se kar pritisnil h kakemu gričku ali pa zlezel v plitev jarek, pa mi je zlahka splezala na hrbet. Nesel sem jo do leščevja, kjer je bilo vse polno lešnikov; ustavil sem se, da jih je lahko natrgala, kolikor je hotela. Gospodinjica pa me je zato tudi ljubila, skrbela zame in me božala. Kadar je bilo slabo vreme pa zato nisva mogla zdoma, me je prišla obiskat v hlevček. Prinesla mi je kruha, sveže trave, listov od solate in korenja. Ostala je pri meni dolgo časa, včasih zelo dolgo. Govorila mi je, čeprav je mislila, da je ne razumem. Pripovedovala mi je vse svoje male bridkosti, včasih je tudi jokala.

»O moj Sivček«, je večkrat rekla, »ti si osel in me ne moreš razumeti, pa vendar si moj edini prijatelj na svetu! Kajti samo tebi lahko povem vse, kar imam na srcu. Mama me ljubi, pa je ljubosumna in hoče, da bi tudi jaz samo njo na svetu rada imela. Jaz pa ne poznam nobene deklice in nobenega dečka mojih let in se grozno dolgočasim.«

In Pavelca je jokala in me božala. Tudi jaz sem jo rad imel in ubožica se mi je tudi smilila. Če je stala poleg mene, sem skrbno pazil, da se nisem prestopil, ker sem se ji bal stopiti na noge.

Nekega dne je pa pritekla k meni vsa iz sebe od veselja. »Sivček, Sivček!« je zaklicala, »mama mi jo podarila obesek s svojimi lasmi! (To je majcena škatljica iz zlata ali srebra, ki ji pravijo tudi medaljonček.) Dejala bom pa vanj še tvoje lase, saj si tudi ti moj prijatelj. Rada te imam, in tako bom imela v obesku lase od obeh, ki jih na svetu ljubim najbolj.«

No in Pavelca mi je res odstrigla pri grivi nekaj dlake, odprla obesek in dlako pomešala med lase svoje mame.

Bil sem ves srečen, ker me je Pavelca tako rada imela. Tudi ponosen sem bil na to, da je moja dlako dejala v obesek, čeprav moram priznati, da se ni nič kaj podala: ker je bila siva, trda in debela, so se radi nje še lasje Pavelčine mame zdeli pusti in grdi. Mešala jih je na vse strani in občudovala obesek. Tedaj pa vstopi njena mama.

»Kaj pa tako ogleduješ?«

»Obesek, mamica«, odvrne Pavelca in ga skrije za hrbet,

»Zakaj si ga pa semkaj prinesla?«

»Da bi ga pokazala Sivčku.«

»Prismoda! Veš, Pavla, to je že od sile, da si na svojega Sivca tako neumna. Saj vendar ne more razumeti, kaj je obesek z lasmi!«

»Ampak, mamica, Sivček me razume prav dobro. Še roko mi je lizal, — ko sem — «

Pavelca je zardela in umolknila.

»No, kakšen: ko sem — ko sem —? Zakaj ne poveš do konca? Kdaj ti je Sivec lizal roko?«

»Mamica, jaz rajši ne bi povedala. Bojim se, da bi me preveč kregala.«

»Kaj pa imaš pravzaprav? Govori, ker hočem izvedeti! Kakšno traparijo si si zopet izmislila?«

»Ni traparija, mamica, ravno nasprotno.«

»Zakaj se pa potem bojiš? Stavim, da si dala Sivcu ovsu in bo zato zbolel.«

»Ne, nič mu nisem dala, ravno nasprotno.«

»Kako in kaj: ravno nasprotno? Veš, Pavla, zdaj mi je dosti! Takoj mi povej, kaj si storila in zakaj si že skoraj celo uro tukaj!«

Pavelca je res stvar z mojo dlako mečkala precej dolgo. Najprej je odlepila papir z obeskovega hrbta, nato vzela ven stekleni pokrovec, položila vanj dlako in obesek spet zalepila.

Zdaj se je še malo obotavljala, potem pa rekla zelo potihem in strašno ji je bilo težko:

»Odstrigla sem Sivčku dlake, da bi jo — da bi jo —«

»Kaj: da bi jo? Ali boš povedala do konca ali ne?« zavpije mama nestrpno. »Kaj: da bi jo?«

»Da bi jo dejala v obesek«, dahne Pavelca.

»V kakšen obesek?« togotno zakriči mama.

»V obesek, ki si mi ga dala ti.«

»V obesek z mojimi lasmi! Za božjo voljo! Kaj si pa naredila z mojimi lasmi?«

»Notri so še kakor prej, le poglej! odvrne uboga Pavelca in ji pokaže obesek.

»Moje lase si torej pomešala z oslovo dlako!« vikne mama od jeze vsa iz sebe. »Veš kaj, to je pa že preveč! In jaz sem bila tako neumna, da sem ti podarila obesek, ti me pa nič več ne ceniš nego osla! Ljubiš osla ravno tako kakor mene! Od sile!«

Mama popade obesek, ga iztrga grozno prestrašeni in začudeni Pavelci, ga trešči na tla in s tako jezo pomandra, da se

razleti na tisoče koscev. Potem pa zdirja iz hleva in zaloputne vrata za seboj, Pavelce pa še ne pogleda ne.

Pavelco je nenadna mamičina togota tako hudo začudila in prestrašila, da se nekaj časa še ganiti ni mogla. Nato pa je začela krčevito ihteti; objela me je okoli vratu in mi rekla:

»O Sivček, samo ti vidiš, kako hudo se mi godi! Nočejo, da bi te rada imela, pa vendar te bom vseeno imela rada in še bolj kakor druge, ker ti si dober in me nikoli ne zmerjaš. Nikoli mi nisi še nobene žalosti prizadejal in na sprehodih me vedno rad zabavaš. Joj Sivček, kako je to hudo, da me ne moreš razumeti, pa da ne znaš govoriti! Koliko reči bi ti rada povedala!«

Pavelca je umolknila, se zrušila na tla in tiho ihtela. Njena bridkost me je zelo ganila in užalostila, pa kaj ko je nisem mogel tolažiti in ji še tega nisem mogel pokazati, da jo razumem. Strašno pa sem bil jezen na njeno mamo, ki je radi svoje nerodnosti ali pa iz napačne ljubezni delala otroka nesrečnega, posebno še, ker je Pavelca bila tako rahlega zdravja.

Čez kakšne četrt ure po odhodu mame pa odpre hlevna vrata hišna in pravi:

»Pavelca, mama je rekla, da moraš k nji, ker ne mara, da bi bila v hlevu pri Sivčku, pa tudi pravi, da ne boš smela nikoli več v hlev.«

»Sivček, joj moj Sivček, ali slišiš? Nikoli več te ne bom videla!«

»E kaj bi to, Pavelca, saj ga boš videla vsak dan na izprehodu. Mama tudi pravi, da je tvoj prostor v hiši ne v hlevu.«

Pavelca ni rekla nobene več, saj je vedela, da mamo treba slušati. Še enkrat me je objela in čutil sem, kako so ji solze spolzele po mojem vratu. Šla je iz hleva in se nikoli več ni vrnila. Od tistega dne dalje pa je postala še bolj otožna in še bolj bolna. Kašljala je, vedno bolj bledela in hujšala. Tudi vreme se je poslabšalo, tako da so bili sprehodi poredki in še ti kratki. Kadar so me pripeljali do hodnika pred hišo, me je Pavelca zajahala, ne da bi mi kaj rekla. Toda ko naju niso mogli več ljudje videti, je skočila na tla in me jela božati in pripovedovati vse svoje težave, da si je olajšala srce in ni vedela, da vse razumem. Iz njenih besed pa sem spoznal, da je bila njena mama od tistega nesrečnega dogodka z obeskom vedno slabe volje in nataknjena, pa tudi da se je Pavelca vedno bolj dolgočasila in žalostila, dokler se ni hudo prehladila in po kratki bolezni umrla. Zame se pa živa duša ni več zmenila. Jedel sem, kar mi je pač prišlo na pot, in ležal na prostem, čeprav je bilo

že mrzlo in je deževalo. Ko so pa krsto z mojo gospodinjico odnesli, me je žalost tako hudo prevzela, da sem obrnil hrbet hiši in vsemu kraju in odšel po svetu.

(Dalje prihodnjič.)

Ta mesec izpolnuj »Jezusove dneve« še prav posebno natančno! Do 14. februarja traja predpust. V tem času ljudje z grešnim razveljevanjem Jezusa zelo žalijo. Delaj mu vsaj ti veselje in vzemi vsak večer listič v roke in vanj vse natančno zaznamenuj. Pazi, da bo vedno več križcev!

Sonja:

Božja Lučka

Hrepenim po božji Lučki,
ki je lepša od zvezdá,
da bi v srcu mi svetila
kazala mi pot neba.

Lučka, Detece je rajsko,
kakor sonce vsem žari.
Naj je tudi gosta téma,
Lučka ta ne zatemni.

Dete ljubo svetonočno
božje si ljubezni svit;
Ti si naša Luč nebeška,
v Tebi ves je raj izlit.

Jezušček, nebeško Dete,
razsvetluj nam naše dni;
vodi čolnič nam življenja,
varno skozi vse čeri.

HALO, OTROCI, NA NOGE!

Urednik »Lučke« je izdal tretji zvezek svojih igrice. Naslov igrici, ki jo je spisal, je »Pavelčkova piščalka«. Kakor ste z veseljem vprižarjali in čitali igrice njegovega prvega (božične) in drugega zvezka (za prvo sv. obhajilo), tako se boste z enako ljubeznijo oklenili tudi te nove igrice, ki je posebno primerna za proslavo materinskega dne. — Cena izvodu je 3 Din. Kdor kupi 10 izvodov, dobi enega navrh. Naroča se pri založniku: ANTON SFILIGOJ, LJUBLJANA, SV. PETRA C. 2 ali UPRAVA »LUČKE«, LJUBLJANA, MARIJIN TRG 4. Tu se dobita tudi prejšnja dva zvezka.

† Rozika Jevšek

Rozika kot birmanka.

z vso skrbjo negovati in vzgajati ljubeznivo deklenco. Za Roziko se je začelo novo življenje. Ni bila preskrbljena samo za telo, ni imela v župnišču samo hrano, obleko in stanovanje, ampak, kar je poglobitno, dobila je tu najlepšo vzgojo srca; izoblikovala se je v krščanskem življenju, v vseh otroku potrebnih čednostih. Seveda je bilo v začetku treba trde roke, odločne besede, večkrat kake svaritve in kazni. Toda vse se je Rozike prijelo in padlo v dobro zemljo, v voljno srce kot seme in obrodilo dober sad. Rozika je takoj čutila, da njeno vzgojiteljico vodi sama čista ljubezen, ko jo je z lepa in s huda učila in svarila. Težko je bilo to delo iz početka, tako blagodejno za ubogo siroto, ki se je od dne do dne bolj oklepala svoje »tetke«. In čimbolj je bila strogo držana, tem bolj je v srcu otrokovem rastla ljubezen, ki se je izražala v tem, da je svoji vzgojiteljici vse zaupala, vse odkrila, vse potožila, karkoli jo je veselilo ali žalostilo. Lepo vljudno vedenje, pokorščina na prvo besedo, pridnost pri delu, to so bile čednosti, v katerih jo je vadila vztrajno in dosledno tetka. Roziko je stalo to veliko zatajevanja, ker je bila nagnjena h trmi in svojeglavnosti. Kolikokrat je upila od same trne, ali se vrgla na tla in jokala v svojeglavnosti. Pa kmalu, po par mesecih, ni bilo več opaziti na njej

Ni več naše Rozike! Zaplakala je cela šola boštanjaska, zaplakale so učiteljice, zaplakala je skoroda cela fara. Celo možje, ko so slišali, da je tako nenadoma umrla Rozika v župnišču, so imeli solze v očeh in so rekli: tako pridnega, dobrega otroka ni nikjer več, kakor je bila ta osemletna deklca.

Rozika Jevšek se je rodila v hribih boštanjске fare 14. septembra 1. 1925. Bila je najmlajša med petimi otroci revne družine. Kmalu po njenem rojstvu je začela mati hirati na sušici, in ko je bilo Roziki 4 leta, je bolezen njeno mater priklenila na posteljo. Če pa je mati bolna, je torej naravno, da so otroci veliki revčki dušno in telesno, ker ni tiste, ki bi jih hranila, oblačila in učila. Zaznalo se je to po fari in ljudje so si začeli jemati enega otroka za drugim k sebi v oskrbo in odgojo. Roziko so vzeli v župnišče, ko ji je bilo 4 leta in 4 mesece.

Bilo je na dan sv. Treh kraljev 1930, ko jo je župniška gospodinja prinesla na rokah v novi oblecki, ki jo je morala kupiti za skoraj golo Roziko v župnišče in začela

nobene take slabosti več. Čudili smo se vsi temu napredku. Sedaj pa se je začela Rozika hitro razvijati v vsem dobrem. In ko je hodila v šolo, so drugi otroci spoznali, da je Rozika dobra deklica in so jo vzljubili. Kadar je prišla med nje izven šole, je vedno zavladalo veliko veselje. Igre in zabave so dobile v njeni navzočnosti posebno lep sijaj nedolžnosti in prave, neoporečene radosti, brez divjanja in prepira.

Doma v hiši pa je bila Rozika nad vse pridna. Poleg šole, na katero se je vestno pripravljala, je pomagala pri delu. Imela je mali košek, v katerem je vsak dan nosila drva iz oddaljene drvarnice; nosila pa je vedno zvrhan koš, dasi smo ji manj velevali. Kravice je pasla vsako jesen dan na dan. Na paši ni iskala družčine, kakor drugi otroci, ampak se je sama kratkočasila in skakala in pela. Najlepše pa je rastla v pobožnosti. Prva leta se je naučila raznih molitvic in zdihljajev: vsak večer ko je tetka kuhala večerjo, je pred njo zmolila vse molitvice kleče. Molila je pri tem vedno za svoje vzgojitelje, in kadar smo jo poslušali pri teh molitvah, se nam je srce topilo od notranjega veselja in upanja, da nam bo Bog milostljiv zaradi goreče molitve tega nedolžnega otroka.

Od prvega sv. obhajila, ki ga je že pred sedmim letom prejela, je hodila redno vsak mesec po enkrat ali večkrat k spovedi in k mizi božji. Njena resnoba pri prejemanju sv. obhajila, je bila vsem ljudem za zgled. Nič otročjega, nič razmišljenega ni bilo na nji opaziti. Pri sv. maši je molila mašne molitvice tako, da je besede v knjigi izgovarjala, podobno, kakor mašnik pri oltarju, in ni samo z očmi švigala po molitveniku. Njena vzgojiteljica jo je izučila tako, da mora molitvice tudi na tihem izgovarjati, da bo deležna večjih sadov sv. maše. Za spoved jo je tetka natanko poučevala, kaj je vse veliki ali mali greh. Postala je tankovestna. V sobotah je rekla večkrat tudi drugim: »Pojdite tudi vi k spovedi.« Rada je Rozika tudi pela, pela pa je le Marijine in obhajilne pesmice. Še na bolniški postelji je zapela, par dni pred smrtjo. Najljubše so ji bile pesmice: »Ko v jasnem jutru« in »Zdaj se zbudi duša moja«.

Ko je letos prejela sv. birmo, moramo reči, da se je pri nji močno pokazala čudovita moč tega sv. zakramenta. Ravno njena modrost v vsem govorjenju in vedenju se je letos pri nji nebeško lepo razvijala. Je pač naša duša res tempelj sv. Duha, in blagor tistemu, ki se popolnoma izroči temu božjemu posvetitelju. Korakal bo z velikimi koraki na potu proti večnemu cilju, za katerega je ustvarjen.

Tako je Rozika hitro dozorevala za nebesa. Prišel je brzo čas, ko je hotel božji vrtnar odtrgati to lepo cvetko in jo presaditi v nebeške vrtove.

Minila je jesen. Rozika je pridno pasla kravice do 22. novembra. Naslednji dan je šla iz vestnosti v šolo, toda prišla je domov nekam žalostna in tožila, da jo boli glava. Ponoči jo je začel boleti vrat, ki ji je otekal vedno bolj. Napadla jo je huda davica, ta grozna morilka otrok. Uživati ni mogla skoraj nič več. Ob enem pa ji je tudi začelo slabeti srce. Zato je imela davica, kljub zdravniški pomoči, lažji dostop do srca. Črez dva dni se je zdelo, da ji je odleglo. Postajala je bolj živahna. V boleznih je prosila, da ji čita tetka iz molitvenika kaj lepega. Narekovala je pismo na sv. Miklavža, zapela je pobožno pesmico, prosila da se je malo ponese v kuhinjo, da vidi, kako je kaj tam, in na okno, da vidi po dolini in polju. Pa, ker ni mogla ničesar užiti, je postajala vedno slabotnejša. V soboto proti večeru, je rekla: »Veste, Francka, umrla bom, pa se ne bojim umreti, bom videla mamo in bom ž njo pri Jezuščku in angelih; homo Jezuščka čistili.« Zdravnik je rekel, da je njeno stanje nevarno. Nakar smo jo pripravili na spoved in sv. poslednje olje. Začela je ugašati.

Med tem ko smo molili sv. rožni venec in litanije, se je z žarečimi očmi poslovila od nas.

Rozike ni več med živimi. Njena dušica je odšla v hišo Gospodovo. Ko se je drugi dan zvedelo o njeni smrti, je vse zahtelo, žalost je bila splošna, ker so jo vsi spoštovali kot dobrega, vestnega otroka. Njena učiteljica je zaplakala vpricho celega razreda. Pisala je g. župniku: »Ne smem se ozreti na prostor, kjer je sedela Rozika, oblijejo me solze. Tudi njeni součenci so jako žalostni, posebno deklice, ker so jo imele zelo rade.« Neutolažljivi smo bili tudi mi, ker nas je Rozika tako ljubila, kakor bi bili njeni stariši. Pa tolažili smo se z zavestjo, da so srečni oni, ki v Gospodu zaspe. Upamo, da slovo od nje pri grobu, kamor jo je spremila Marijina družba, ker otroci niso smeli, ni bilo pravo slovo, ker ostanemo združeni v občestvu svetih po nauku sv. Cerkve, in Bog ni Bog ločitve, ampak združitve v večni ljubezni. Rozika pa bo ostala lep zgled za vse otroke, ki so jo poznali.

*

V spomin dragi prijateljici Pepci Miklavčič!

Zapustila nas je draga prijateljica Pepca in njena nežna dušica je poletela v nebesa. Bila je zvesta naročnica Lučke in zadnji dan pred smrtjo je bila obhajana. Mnogo je trpela. Bila je dva meseca bolna; bolele so jo noge, ki so ji začele otekati in morala se je posloviti od dragega doma na Malencah pri Kostanjevici ter od Lučke, ki jo je takorada čitala, in iti v brežiško bolnico, kjer je bila trikrat operirana. Čeprav je toliko trpela, ni nikdar tožila. Žalostno so ji 29. dec. 1933 zapeli zvonovi, a še žalostneje so zajokali starši, ko so to izvedeli. Draga Pepca, le moli za nas, staršem pa pri Bogu izprosi tolažbo.

Malči Selan, učenka V. raz. os. š. v Kostanjevici.

*

POŠTA MALEGA JEZUSA

Prečastiti g. urednik!

Začudili se boste, da smo se tudi škofjeločanke ohrabrile ter se oglašamo. Neizbrisno nam ostane v spominu slovesnost v nedeljo 10. decembra 1933. Okrog šestdeset deklic ste nas sprejeli v Zvezo Frančiškove mladine kot sestrice sv. Klare. Slovesnost in naše veselje so pomnožile sestrice iz Ljubljane, ki so z Vami prihiteli med nas s svojo lepo zastavo. Staršem in sorodnikom, ki so se v velikem številu udeležili sprejema, so zelo ugajali sprejemni obredi. — In Vaši nauki, po sprejemu, kako naj Klarice posnemamo sv. Frančiška in sv. Klaro, gotovo niso padli na kame-nita tla. Truditi se hočemo, da bodo obrodile Vaše besede stoteren sad. Pri petih litanijah smo Marijo goreče prosile, da bi ostale vedno dobre in pridne. Spominjale smo se tudi Vas in vseh, ki nas tako lepo vzgajajo. Ne vem pa, preč. g. urednik, kako ste bili zadovoljni z našimi igricami in deklamacijami v dvorani? Prosimo, da pridete še večkrat med nas in

sestrice z Vami, saj iz Ljubljane v Škofjo Loko ni tako daleč. Zdaj pa Vas v imenu vseh škofjeloških sestic Klaric in vseh lučkaric prav prisrčno pozdravlja

Jamnik Marija, učenka IV. razr. osn. šole v Škofji Loki.

Odgovor: Tudi jaz se z največjim veseljem spominjam tistih lepih uric, ko sem bil med vami. Z vašimi igricama sem bil zelo zadovoljen. V Škofjo Loko bom pa kmalu zopet prilomastil — kajpak. Iz celega srca pozdravljam vašega nad vse dobrega in blagega voditelja g. patra Edvarda in vse ljubljene Klarice. Nasvidenje!

Prečastiti gospod urednik lučke.

Še smo živi v Studenicah. Zelo smo bili veseli, da ste nas prišli obiskat. Kako prijetno je bilo v cerkveni hiši! Še danes mi ne gre iz glave povestica o malem Cibku. Podobico, ki ste mi jo dali, sem varno shranila. Žal mi je, da je tisti večer, ko ste nas tako razveselili, prehitro minil. Prosim, če bi tudi mene pritisnili v »Lučko.«

Prisrčno Vas pozdravlja

Terezika Stoporko učenka VI. raz. v Studenicah.

Predraga Terezika! Prav rad sem te pritisnil v »Lučko«. Tudi jaz z veseljem mislim na studeniške otroke in se vas rad spominjam. Lepo pozdravljam g. župnika in vse svoje ljubeznive prijateljčke, posebno pa Tebe.

Prečastiti urednik Lučke!

Po dolgem času Vam zopet pišem. »Lučka z neba« se mi je zelo priljubila. Zelo rad berem tudi druge katoliške časopise. To leto bomo tudi bučkljarnarski otroci šli na otroški tabor k Mariji dobrega sveta pri Kostanjevici. Obenem Vam pošiljam »Jezusove dneve«

Prisrčno Vas pozdravljam!

Kirar Alojzij, Bučka na Dolenjskem.

Odgovor: Morda se takrat vidimo pri Mariji dobrega sveta. Če mi bo le količkaj mogoče, bom tudi jaz poromal tja.

Prečastiti p.

Prečastiti pater sporočam Vam, da sem izpit naredila. Najlepše se Vam zahvaljujem za molitev. Ravno Vaša molitev mi je pomagala. Ker ste Vi molili zame takrat, zato molim vsako jutro za Vas.

Prilagam Vam Jezusove dneve. Samo to je križ pri meni, da ne morem nobenega pridobiti, da bi šel z mano k sv. maši, k sv. obhajilu in obiskat Jezusa. Prosim Vas le zmiraj pišite kaj lepega v Lučko. Tudi za rusko mladino molim.

Prosim ne zavržite mojega pisma, čeravno ni lepo. Saj sem Vam hotela že večkrat pisati, pa vedno je moralo pismo v peč, mesto v Ljubljano.

Srčno Vas pozdravlja in poljublja roko

Ema Hrnc, Maribor.

Odgovor: Le potolaži se. Lep zgled, ki ga daješ, bo privabil tudi druge, da bodo radi obiskovali Jezusa in ga prejeli v svoje srce.

Prečastiti pater Krizostom!

Dovolite prečastiti gospod, da Vam še jaz napišem par vrstic.

Tudi pri nas v trboveljski šoli nas je veliko Lučkarjev in Lučkaric, ki prav z veseljem prebiramo ta lepi list.

V našem razredu vzamemo »Lučko« skoraj vsi, tako da jih včasih g. katehetu zmanjka.

Tudi Jezusove dneve prav pridno zapisujem. Potrudila se bom, da bo več križcev kot ničel.

Oprostite, ker se Vas upam nadlegovati in prosim da bi našel moj listič prostor v Vašem lepem kotičku.

Pošiljam Vam in vsem Lučkaricam in Lučkarjem pozdrave.

Tomše Štefka, učenka VII. razreda v Trbovljah.

Odgovor: Trboveljske Lučkarje imam še od nekdaj zelo rad, ker so za »Lučko« izredno vneti. Zato jih s Teboj vred prav toplo pozdravljam.

Prečastiti gospod urednik!

Lani še nisem poznal »Lučke«. Letos pa so nam jo gospod katehet priporočili in tudi naročili. Prav pridno jo prebiram. Zelo mi ugaja spis o Uhaču.

Prizadevam si tudi, da bi kolikor mogoče dobro izpolnjeval »Jezusove dneve«. Sklenil sem tudi, da bom ostal vedno zvest naročnik »Lučke«. Skoraj vsi šolarji smo člani družbe za širjenje vere. Letos smo bili vsi sprejeti v »Marijin vrtec«. Vsak mesec imamo Marijin nauk. Za vse to se moramo zahvaliti, našemu gospodu katehetu.

Prav izkreno Vas pozdravljajo Lučkarji iz Sv. Ožbolda.

Ivan Verčko, učenec II. razreda.

Odgovor: Tudi jaz iskreno pozdravljam g. kateheta in s Teboj vred vse predrage Lučkarje.

Urednik.

Za tiskovni sklad »Lučke«

je darovala Suhadolnik Mil, Dole 13, p. Borovnica 15 Din. Za ta dar se iz srca zahvaljujemo. Kakor vsi drugi časopisi, tako se bori tudi »Lučka« za obstanek in želimo si, da bi našel ta zgled obilo posnemovalcev.

Znamke in štaniol za misijone.

Malenšek Ivan, dijak (Novo mesto); dečki osnovne šole iz Kamnika; učenci in učenke iz ljubljanske vadnice in Marijanišča. Kolar Edita iz Celja. Bog povrni!

Toplo priporočamo knjižico »NAŠIM MALIM O MALI TEREZIKI«. Posamezen izvod stane 2 Din. Pri večjem naročilu popust. — Naroča se: KARMELIČANSKI SAMOSTAN, SELO, P. MOSTE PRI LJUBLJANI.

»Lučka z neba« stane za vse leto po pošti 5 Din, za Italijo 3 L., za Nemško Avstrijo 1 š. — Uredništvo in upravništvo: Ljubljana, Marijin trg 4. — Izdajatelj in urednik: P. Krizostom Sekovanič O. F. M. — Tisk Misijonske tiskarne v Domžalah. (J. Godina.)